

I.

Záře Já, která přestože, je vše-prostupující a vždy-přítomná, není často nevědomými lidmi rozpoznávána.

Tato záře čirého světla je zcela jiné povahy než světlo slunce, měsíce nebo lampy.

Oproti záři Já, je záře slunce jenom prostředkem usnadňující aktivní život na zemi, zatímco záře Já je Život sám.

Záři Já, je samo vědomí jako takové, *vědomí samotné*, nikoliv vědomí toho, či onoho. Toto vědomí nepatří nějakému já, nebo „Bohu“, ale je *prvotní podmínkou – otevřeným polem* možností, skrze které se vše zpřítomňuje ve svém bytí a je osvětlováno tímto světlem vědomí.

Vědomí samo se svou základní vlastností nejryzejšího citu či pocíťování (*cit*) má charakter Sebe-prožívajícího (*vimarša/sparša*) neohraňovaného pole-otevřeného prostoru *Světla (prakáša)*.

Světlo, kterým je samo vědomí, či jeho jedna z vlastních *kvalit vědomí* je však jiné povahy, než jiná zevní světla, která jsou tohoto Světla vnějším projevem ve všech jeho barvách a odstínech smyslových zkušeností.

Toto *Světlo* na rozdíl od všech ostatních vnějších druhů světla, nemá svůj zdroj v prostoru, ale je samotným *zdrojovým prostorem* – matricí všeho, která ze sebe všechny formy života a bytí skrze své lůno nevyčerpatelných vrozených kvalit (*Tma*) zpřítomňuje a ztělesňuje ve světle vědomí.

Toto prvotní *Světlo* má charakter otevřeného pole (*pra – akáša*) obsahujícího a osvětlujícího všechny zkušenostní prostory vědomí.

Světlo je jednou ze subjektivních kvalit Vědomí, která je snad nejčastěji zmiňována v nejrůznějších duchovních tradicích.

Vědomí není jenom základem a zdrojem všeho (*Šiva*), ale je současně „živou“ schopností – vůlí a připraveností k vyjádření se ve svém Sebe-prožívání (*vimarša*) ve všem, co zpřítomňuje (*Šakti*).

Vědomí je prvotní podmínka „všeho“, *prvotní pole živého světla* osvětlující vše ostatní.

Světlo vědomí je *foneticky modulovanou* – zvucící září veškerých forem bytí aktuálních i možných tohoto vědomí.

Vědomí je samotný Život (*Ži-va/Šiva*), jeho esencí (*sára*). Život je věčnou transformací celkového vědomí prožívání a současně stále nové zkušenosti – *prožívání samotného vědomí* ve svém nevyčerpatelném tvořivém potenciálu a možnostech projevení.

V každém okamžiku našeho prožívání je vždy přítomno samo *vědomí* tohoto prožívání, které je skutečným *prožívajícím já –vědomím Já*, které není žádným z „já“, které „má“ vědomí, ale je *vědomím* samým.

Vědomé prožívání se ve své zkušenosti vede k rozpoznání skutečného *Proživatele*, kterým je širší pole proměňujícího se cítící vědomí našeho prožívání jako celku.

Vědomí je primárně *vědomé prožívání* jako samo vědomí. „Nevědomé vědomí“ je nesmyslná abstrakce. Vědomí je primárně „vědomé“ – to činí vědomí vědomím. Proto míním, že například koncepty „sebe si vědomé vědomí“, jsou zcela zbytečné. To, co je myslím nutné, je komunikovat to,

co vědomí „je“ zkušenostním jazykem, který nese samo vědomí, nikoliv zavádět nové koncepty a abstrakce a stavět stále nové mentální „babylonské věže“.

Vědomí Já není žádným z kontinua „prožívaných – zakoušených já“, ale samotným *vědomím prožívání* všech já jako celku.

Otázkou míním, není, „jak dosáhnout svého Já“, či jak „realizovat své Já“, ale stále rozpoznávat v naší aktuální zkušenosti – prožívání se, vždy přítomné *vědomí způsobu jak se prožíváme*, jak zakoušíme sebe i věci uvědomované.

Místo nevědomého ztotožňování s prožívanými zkušenostmi se musíme *ztotožňovat se samotným prožívajícím vědomím*.

Co nám pouze často chybí, je věnování dostatečně potřebného času-pozornosti tomu, abychom rozpoznali, že vědomí našeho prožívání, ať jde o nás samé, emoce, pocity, myšlenky, věci kolem nás, druhé není tím, co prožíváme, ale stále novou prožívanou zkušeností vztahu samotného *vědomí našeho prožívání* a prožívání samotného vědomí vyjadřující se v našem prožívání v podobě kontinua prožívaného tónu-pocitu univerzálního neomezeného pole vědomí a jeho subjektivních vrozených kvalit vyzařované jeho světlem.

Vědomí *prožívá* vědomí skrze nás.

Vědomí *vědomí* veškeré a všechna individuální vědomí.

[kapitola pokračuje ...]